

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU KRALJICE NEBA *Nedjelja, 26. travanj 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Izaberimo Božji put, a ne put vlastitoga „ja“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjem Evanđelju opisuje se ono što se zbilo na dan Uskrsa, pripovijeda se o dvojici učenika iz Emausa (usp. *Lk 24, 13-35*). To je zgoda koja počinje i završava *na putu*. Ožalošćeni zbog načina na koji je skončao Isusov život, učenici napuštaju Jeruzalem i vraćaju se kući, u Emaus, do kojeg im je trebalo pješачiti oko jedanaest kilometara. To se putovanje odvija po danu putom koji se dobrim dijelom spuštao. A tu je i povratak, još jedanaest kilometara, ali koje ovaj put prelaze dok se večer spuštala uspinjući se velikim dijelom puta uzbrdo nakon napora prvog i cjelodnevnog putovanja. To su dva putovanja: jedno lako tijekom dana, a drugo naporno noću. Prvo se, međutim, odvija u tuzi, drugo u radosti. Na prvom Gospodin hoda uz njih, ali oni ga ne prepoznaju; na drugom ga više ne vide, ali osjećaju njegovu blizinu. Na prvom su obeshrabreni i bez nade; na drugom hrle donijeti drugima dobru vijest o susretu s uskrslim Isusom.

Dva različita puta tih prvih učenika kazuju nama, današnjim Isusovim učenicima, da pred sobom u životu imamo dva puta koji vode u oprečnom pravcu. Postoji put onih koji, kao ta dvojica prilikom odlaska, dopuštaju da ih onesposobe životna razočaranja i dalje idu žalosni, te put onih koji ne stavljaju na prvo mjesto sebe i svoje probleme, nego Isusa koji pohodi nas i braću koja čekaju njegov posjet, to jest braću koja čekaju da se mi pobrinemo za njih. U tome se sastoji zaokret: ne smiju više biti u središtu vlastito „ja“, razočaranja iz prošlosti, neostvareni ideali, mnoge ružne stvari koje su se dogodile u životu. Toliko puta smo skloni tome da kružimo i kružimo... Potrebno je napustiti to i ići naprijed gledajući na najveću i najistinskiju stvarnost u životu: *Isus je živ, Isus i ljubi me*. To je najveća stvarnost. I ja mogu učiniti nešto za druge. To je lijepa stvarnost, pozitivna, suncem okupana, lijepa! Zaokret se sastoji u sljedećem: prijeći s toga da mi *u mislima bude vlastito „ja“* na to da mi u mislima bude *stvarnost moga Boga*; prijeći – da se poslužim još jednom igrom riječi – *s mnogih „ako“ na jedno „dà“*. S „ako“ na „dà“. Što to znači? „Da nas je On oslobodio, da me je Bog slušao, da je život išao onako kako sam htio, da sam imao ovo i ono...“, tonom jadikovke. To „ako“ ne pomaže, nije plodno, ne pomaže ni nama ni drugima. Eto naših „ako“,

sličnih onima „ako“ dvojice učenika koji međutim prelaze na „dà“: „dà, Gospodin je živ, kroči s nama. Dà, sada, ne sutra, krećemo na put da ga naviještamo“. „Dà, ja mogu učiniti to da ljudi budu sretniji, da ljudi postanu bolji, da pomognem tolikim ljudima. Dà, dà, mogu“. S „ako“ na „dà“, s jadikovanja na radost i mir, jer kad se žalimo nismo u radosti; potonuli smo u sivilo, u sivilo, u ono sivo ozračje tuge. A to nam nije od pomoći niti nam pomaže dobro rasti. S „ako“ na „dà“, s jadikovanja na radost služenja.

Kako se taj zaokret s „ja“ na Boga, s „ako“ na „dà“ dogodio kod učenika? *U susretu* s Isusom: dvojica iz Emausa prvo mu otvaraju svoja srca, zatim ga slušaju kako tumači Pisma, a potom ga pozivaju u svoju kuću. To su tri koraka koje i mi možemo učiniti u svojim kućama: *prvi* je korak otvoriti srce Isusu, povjeriti mu brige, muke i životna razočaranja; *drugi* je korak slušati Isusa, uzeti u ruke Evanđelje, upravo danas pročitati taj isti odlomak iz 24. poglavlja Lukina Evanđelja; *treći* je korak istim riječima dvojice učenika Isusa moliti: Gospodine „ostani s nama“ (r. 29). Gospodine, ostani sa mnom. Gospodine, ostani sa svima nama, jer te trebamo kako bismo pronašli put. Bez tebe je noć“.

Draga braćo i sestre, u životu smo uvijek na putu. I postajemo ono čemu težimo. Izaberimo Božji put, a ne put vlastitoga „ja“; put onoga „dà“, a ne onih „ako“. Otkrit ćemo da nema nepredviđene situacije, nema uspona, nema te noći s kojima se ne bismo mogli suočiti uz Isusa. Neka nam Gospa, Majka od puta koja je, prigrlivši Božju riječ, od cijeloga svojega života učinila jedan „dà“ Bogu, pokaže put.

Nakon *Regina caeli*

Draga braćo i sestre,

jučer se obilježavao Svjetski dan Ujedinjenih naroda borbe protiv malarije. Dok se borimo protiv pandemije koronavirusa moramo također nastaviti ulagati napore u prevenciji i liječenju malarije koja prijeti milijardama ljudi u mnogim zemljama. Izražavam svoju blizinu oboljelima, onima koji se o njima brinu i onima koji rade na tome da svaka osoba ima pristup dobrim osnovnim zdravstvenim uslugama.

Upućujem također pozdrav svima onima koji danas u Poljskoj sudjeluju u „Nacionalnom čitanju Svetoga pisma“. Rekao sam vam mnogo puta i želim još jednom reći koliko je važno da nam uđe u naviku čitati Evanđelje, nekoliko minuta, svaki dan. Nosimo ga u džepu, u torbi. Da nam bude uvijek blizu, čak i fizički, i da ga svaki dan pomalo čitamo.

Za nekoliko dana započet će mjesec svibanj, posebno posvećen Djevici Mariji. Kratkim Pismom – objavljenim jučer – pozvao sam sve vjernike da u tome mjesecu, zajedno u obitelji ili sami, mole svetu kronicu te izmole jednu od dviju molitava koje sam predao svima. Naša će nam Majka

pomoći da se s više vjere i nade suočimo s vremenom kušnje kroz koje prolazimo.

Svima želim dobar mjesec svibanj i dobru nedjelju. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene.
Dobar te i doviđenja!